

Ὡς ἀπάντηση στὰ γραφόμενα τοῦ Ἀντωνίου Περιστέρη,(γνωστοῦ καὶ ὡς Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης, νῦν Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων), στὴν ἐνορκὴ κατάθεσή του, παραπέμπω τὸν ἀναγνώστη στὸ βιογραφικὸ μου σημείωμα ποὺ ὑπάρχει στὸ Ἐκκλησιαστικὸ Περιοδικὸ ΝΕΑ ΣΙΩΝ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων (Τόμος Π'. Ἔτος 1988, Σελ. 301-2), ἀλλὰ καὶ στὸ ἡμερολόγιο τοῦ Πατριαρχείου μέχρι καὶ τὸ 2015. Ἀντίγραφα τοῦ ὡς ἄνω βιογραφικοῦ παραθέτω ἐπισυννημένα.

Ἀναλυτικὰ σημειώνω τὰ κάτωθι :

Γράφει ὁ Ἀρίσταρχος ὅτι παράνομα χαρακτηρίζω τὸν ἑαυτὸ μου ὡς Ἀρχιεπίσκοπο Ἀσκάλωνος. Θὰ ἤθελα νὰ ξέρω τί θα ἔκαμνε ἐκεῖνος, ἐάν κάποια στιγμή τοῦ ἔλεγε κάποιος ὅτι τὸν καθήρεσαν, τὸν Ἀρίσταρχο, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ ἔχει ἰδέα, χωρὶς δηλαδή νὰ τὸν καλέσουν σὲ ἀπολογία, χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαγγείλουν κατηγορίες, χωρὶς νὰ τοῦ δώσουν τὴν εὐκαιρία νὰ ἀπολογηθῆ, καὶ τέλος, ὅταν ζητήσῃ νὰ τοῦ ἐξηγήσουν τί συμβαίνει, καὶ ζητήσῃ ἀποδεικτικὸ τῆς καθαίρεσης, τὸν ἀγνοήσουν παντελῶς, ὅπως συνέβη καὶ στὴν περίπτωσή μου. Θὰ δέχονταν ἐκεῖνος τὴν ἀπόφαση καὶ θὰ θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ του λαϊκὸ ; Θὰ δεχθῶ τὴν ἀπόφαση κάθε δικαστηρίου ὅταν μὲ καλέσουν σὲ δίκη, μοῦ ἀπαγγείλουν κατηγορίες, μοῦ δώσουν τὴν εὐκαιρία νὰ ἀπολογηθῶ καὶ μοῦ δώσουν ἐγγράφως τὴν ὁποιαδήποτε ἀπόφασή τους , γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἀμυνθῶ μὲ κάθε νόμιμο μέσο.

Καὶ εἶναι μὲν ἀλήθεια ὅτι τὸ Πατριαρχεῖο μὲ καθήρεσε 3 φορές ἀλλὰ δὲν γράφει γιὰτί καὶ πῶς μὲ καθήρεσαν. Λοιπὸν, τὸ 1970 ἔφυγα, χωρὶς ἄδεια, μαζί μὲ ἄλλους 2 Ἀγιοταφίτες, τὸν Ἀρχιμανδρίτη Θεόκτιστο Σάμιο, κατὰ κόσμον Ἡλία, καὶ τὸν Ἀρχιμανδρίτη Δαμιανὸ Μανώλη, κατὰ κόσμον Δημήτριο, καὶ πήγαμε στὴν Ἀμερική, στὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀμερικῆς Ἰάκωβο, ὁ ὁποῖος μᾶς εἶχε ὑποσχεθεῖ, σὲ προογούμενα ταξείδια του στὴν Ἱερουσαλήμ, νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ σπουδάσουμε, ἐάν δὲν μᾶς ἔστειλαν ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο γιὰ σπουδές. Ἐπειδὴ λοιπὸν τὸ Πατριαρχεῖο μᾶς ἀρνήθηκε τὶς σπουδές, πήγαμε στὸν Ἀμερικῆς, ὁ ὁποῖος μᾶς καλοδέχθηκε καὶ μᾶς ἔστειλε ἀμέσως στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ στὴν Βοστώνη, μὲ τὴν ὑπόσχεση ὅτι ἐκεῖνος θὰ φρόντιζε νὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ τὴν ἄδεια.

Μετὰ ἀπὸ ἀλληλογραφία 2 μηνῶν (ἀντίγραφα τῆς ἀλληλογραφίας μεταξύ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἰακώβου καὶ τοῦ Πατριάρχου Βενεδίκτου ἔχω στὴν διάθεσή μου. (Βλέπε καὶ στὴν προσωπικὴ μου Ἱστοσελίδα www.archbishopnikphoros.com, στὸ κεφάλαιο Περίοδος Πατριάρχου Βενεδίκτου). Ὁ Βενέδικτος γιὰ νὰ μᾶς ξεγελάσῃ καὶ γιὰ νὰ ἐπιστρέψουμε στὸ Πατριαρχεῖο, σὲ ἓνα του γράμμα πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἰάκωβο ἔγραψε ὅτι, ἐάν θέλουμε νὰ σπουδάσουμε, θὰ μπορούσαμε νὰ σπουδάσουμε στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ

Τιμίου Σταυροῦ τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ ἀνοίξη σύντομα (Ἀκόμη νὰ ἀνοίξη!!!), καὶ ἀντὶ ἀδείας, ὁ Βενέδικτος, Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, μᾶς ἔστειλε τὴν καθάρωση. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰάκωβος, ὁ ὁποῖος σημειωτέον, δὲν ἦταν ἀνεξάρτητος, ὑπαγόταν στὸν Κωνσταντινουπόλεως, δὲν μποροῦσε νὰ κάνει περισσότερα πράγματα καὶ μὲ λύπη του μᾶς ἀνακοίνωσε τὴν ἀπόφαση τοῦ Ἱεροσολύμων, καὶ μᾶς εὐχήθηκε καλὴ τύχη, ὅταν τοῦ εἶπαμε ὅτι χωρὶς Πτυχίον Πανεπιστημίου δὲν ἐπιστρέψαμε στὰ Ἱεροσόλυμα, ἐπειδὴ πιστεύαμε ὅτι λόγω τῆς πολὺ δύσκολης θέσεως τοῦ Πατριαρχείου, θὰ ἔπρεπε ὅλοι οἱ Ἁγιοταφίτες νὰ εἶναι μορφωμένοι καὶ ἐκπαιδευμένοι ὅσο τὸ δυνατόν καλύτερα.

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1975 μᾶς κάλεσε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικής Ἰάκωβος, μὲ τὸν ὁποῖο εἶχαμε συχνὲς ἐπαφές, καὶ μᾶς εἶπε ὅτι σκέφθηκε νὰ μᾶς στείλῃ στὴν Βραζιλία, Σάο Πάολο, ὅπου ὑπῆρχε μεγάλη Ἀραβόφωνος Κοινότης, ἐπειδὴ γνωρίζαμε τὴν Ἀραβικὴ γλῶσσα, ἐλπίζοντας, μὲ τὸν τρόπο αὐτό, νὰ ἐπιτύχῃ καὶ τὴν ἀποκατάστασή μας ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων. Μᾶς φιλοξένησε γιὰ 2 μῆνες, στὴν Σχολὴ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, στὸ Garisson τῆς Νέας Ὠρκῆς, στὴν ὁποία Διευθυντὴς ἦταν τότε ὁ Ἐπίσκοπος Μελόης Φιλόθεος. Ὅταν καὶ πάλι ἀπέτυχε, μᾶς ἔδωσε μερικὰ χρήματα γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ, καὶ μᾶς εὐχήθηκε καὶ πάλι καλὴ τύχη.

Μετὰ καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀποτυχία, στὴν προσπάθειά μας νὰ ἀποκατασταθοῦμε (οἱ τρεῖς Ἁγιοταφίτες) πήγαμε στὴν Αἴγυπτο καὶ παρακαλέσαμε τὸν Πατριάρχη Νικόλαο νὰ μᾶς βοηθήσῃ. Ἐκεῖνος μᾶς δέχθηκε ἀμέσως καὶ μᾶς διόρισε, καὶ τοὺς τρεῖς, ἐφημερίους στὸν Ἱ. Ναὸ τοῦ Ἁγ. Νικολάου, στὴν Πατριαρχικὴ Ἐπιτροπεία Καΐρου, ἐπὶ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Βαβυλῶνος Πέτρου.

Μετὰ ἀπὸ 6 μῆνες καὶ ἐπειδὴ θέλαμε νὰ τελειώσουμε τὶς σπουδές μας, ζητήσαμε ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Νικόλαο νὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ πάμε καὶ πάλι στὴν Ἀμερική, μὲ τὴν ὑπόσχεση ὅτι, ὅταν τελειώσουμε, θὰ ἐπιστρέψουμε καὶ θὰ ὑπηρετήσουμε στὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας. (Θέλαμε νὰ εἶμαστε κοντὰ στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ μεθοδεύσουμε τὴν ἐπιστροφή μας στὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων, στὸν Πανάγιον Τάφο, ὅπου ἀφιερῶσαμε τὴν ζωὴ μας).

Ἐπιστρέψαμε λοιπὸν στὴν Ἀμερική καὶ ἀναλάβαμε τὴν ἐνορία τοῦ Ἁγ. Ἀθανασίου, στὸ Μαϊάμι τῆς Φλόριδας ἡ ὁποία, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τελοῦσε ὑπὸ τὴν δικαιοδοσία τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας καὶ τὴν ἐξυπηρετοῦσε ὁ Ἐπίσκοπος Ἡλιουπόλεως Θεόκλητος. Ὁ Ἐπίσκοπος μᾶς παρέδωσε τὴν Ἐνορία καὶ ἐπέστρεψε στὴν Αἴγυπτο.

Τὴν ἐποχὴ ποὺ σπούδαζα στὸ Μαϊάμι τῆς Φλόριδας, καὶ ταυτόχρονα ἐξυπηρετοῦσα, μαζί μὲ τὸν Ἀρχιμανδρίτη Θεόκτιστο Σάμιο, τὴν ἐνορία τοῦ Ἁγ. Ἀθανασίου, φιλοξενήσαμε τὸν Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας Νικόλαο. (Δεκέμβριος 1977 - Ἰανουάριος 1978), ὁποῖος εἶχε ἔλθει στὴν Ἀμερική λόγω προβλημάτων ὑγείας καὶ τὸν καλέσαμε στὸ Μαϊάμι γιὰ ἀνάρρωση.

Μετά από πολλές περιπέτειες κατώρθωσα να σπουδάσω, πρώτα στο Μέμφις Τενεσή(Memphis State University 1971-74) και μετά στο Μαιάμι, Φλώριδα, Florida International University 1976-80), Θρησκευολογία και Φιλοσοφία.

Όσο ήμουν στην Αμερική, είχα όρκισθει ότι δεν θα επέστρεφα στην Ιερουσαλήμ όσο ζούσε ο Πατριάρχης Βενέδικτος. Στις 12 Δεκεμβρίου 1980, πέθανε ο Βενέδικτος. Το πτυχίο μου έχει ημερομηνία 12 Δεκεμβρίου 1980. Θα μπορούσα να επιστρέψω στα Ιεροσόλυμα αμέσως, επειδή όμως δεν είχε εκλεγεί νέος Πατριάρχης, και επειδή γνώριζα την κατάσταση στο Πατριαρχείο, ήξερα ότι κανείς δεν θα τολμούσε, κακώς, να πάρη την απόφαση να με δεχθῆ. Ἐν τῷ μεταξύ, ο Πατριάρχης Νικόλαος με περίμενε να πάω στην Αίγυπτο για να βοηθήσω, τὸ κατά δύναμιν, και επειδή είχα υποσχεθεῖ να τὸ κάνω, ἔφυγα ἀπὸ τὴν Αμερική στις 18 Δεκεμβρίου 1980, μέσω Ἑλλάδος, για τὴν Αἴγυπτο, ὅπου ἔφτασα στις 21 Δεκεμβρίου και ἀμέσως ἀνέλαβα ἐφημέριος και πάλι στὸν Ἄγ. Νικόλαο Καΐρου.

Μετά τὴν ἐκλογή τοῦ Πατριάρχου Διοδώρου στα Ιεροσόλυμα (16 Φεβρουαρίου τοῦ 1981), τοῦ ἔστειλα γράμμα στο ὁποῖο τοῦ ἔγραφα ὅτι βρίσκομαι στο Κάιρο και θέλω να επιστρέψω στην Ιερουσαλήμ. Καμία ἀπάντηση. Τὸν Αὐγουστο τοῦ 1981, ἔστειλα δευτέρη ἐπιστολή, διὰ χειρός τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Δαμιανοῦ, τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἄγ. Αἰκατερίνης Σινᾶ. Ἀκόμη περιμένω ἀπάντηση. Τελικὰ ἀποφάσισα να πάω ὁ ἴδιος στην Ιερουσαλήμ και να συναντήσω τὸν Πατριάρχη Διόδωρο. Πραγματικά, τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1981 πήγα στην Ιερουσαλήμ, συνάντησα τὸν Διόδωρο και ἐκεῖνος μοῦ εἶπε ὅτι μπορούσα να επιστρέψω ὅποτε ἤθελα.

Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1981, ἀφοῦ ἐνημέρωσα τὸν Πατριάρχη Νικόλαο για τὰ σχέδιά μου, και μάλιστα μοῦ ἀρνήθηκε τὴν ἄδεια να φύγω, με τὴν ἀπειλή τιμωρίας, ἔφυγα και επέστρεψα στην Ιερουσαλήμ ὅπου ἔγινα δεκτός ἀπὸ τὸν νέο Πατριάρχη Διόδωρο, ὁ ὁποῖος, γνωρίζοντας τὴν ὑπόθεση, μᾶς ἀποκατέστησε ἀμέσως και τοὺς τρεῖς, παρ' ὅλον ὅτι οἱ ἄλλοι δύο δεν επέστρεψαν ποτέ στο Πατριαρχεῖο.

Ὁ Ἀρίσταρχος γράφει ὅτι ἔφυγα, για «ἀγνωστους λόγους», και γι' αὐτὸ μᾶς καθήρεσε ὁ Πατριάρχης Βενέδικτος. Ἐάν διάβαζε τὸ βιογραφικό μου θα ἔβλεπε ὅτι οἱ λόγοι δεν ἦταν καθόλου ἀγνωστοι. (Μεταξύ μας, ἤξερε πολὺ καλά τὸν λόγο, ἀλλὰ ἤθελε να ἐντυπωσιάσει τοὺς δικαστές(!!!), ὅπως ἤξερε και ὅλη τὴν σταδιοδρομία μου, (εἶναι στο Πατριαρχεῖο ἀπὸ τὸ 1962, και τὸ 1989 συνυπέγραψε, πρώτος, μαζί με τὸν Πατριάρχη Θεόφιλο, τότε Ἀρχιμανδρίτη, και ἄλλους 14 Ἀδελφούς, ἐπιστολή πρὸς τὸν τότε Πατριάρχη Διόδωρο ὑπέρ ἐμοῦ) και δεν δικαιολογεῖται να γράφει αὐτὰ τὰ ὁποῖα γράφει στην κατάθεσή του γιατί, σὰν Ἀρχιεραματεὺς, ἔχει στα χέρια του και ὅλα τὰ ἀρχεῖα τοῦ Πατριαρχείου).

Επίσης γράφει ότι ψευδῶς ἐπικαλοῦμαι τὴν ιδιότητά μου ὡς Ἀγιοταφίτης κατὰ τὴν περίοδο 1961 ἕως και 2014 (!). Αὐτό, εἰλικρινά, δὲν τὸ καταλαβαίνω. Πάντως στὸ ἐπίσημο βιογραφικό μου στὰ ἀρχεῖα τοῦ Πατριαρχείου γράφει ἄλλα.

Παρακάτω γράφει ὅτι ἐπανήλθα στὸ Πατριαρχεῖο κατὰ τὸ ἔτος 1984. Πάλι τὸ βιογραφικό μου τὸν διαφεύδει. Στὸ Πατριαρχεῖο ἐπέστρεψα τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1981 καὶ ὁ Πατριάρχης Διόδωρος μὲ διόρισε ὑπεύθυνο τοῦ Ἀγγλικοῦ Τμήματος στὴν Ἀρχιεπισκοπή, ἐπὶ Ἀρχιεπισκοπότητος Τιμοθέου, νῦν Μητροπολίτου Βόστρων. Στις ἀρχὲς τοῦ 1982, μὲ πλησίασε ὁ τότε Ἀρχιμ. Κυριακός, νῦν Μητροπολίτης Ναζαρέτ, καὶ μοῦ ἐκμυστηριεύτηκε ὅτι ὁ Πατριάρχης Διόδωρος σκεπτόταν νὰ μὲ διορίσει Γέροντα Σκευοφύλακα τοῦ Παναγίου Τάφου, θέση πού στὸ Πατριαρχεῖο θεωρεῖται ὡς ἡ πλέον σημαντικὴ καὶ ἐπίζηλος. Πράγματι, τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1982 μὲ κάλεσε ὁ Πατριάρχης Διόδωρος καὶ μοῦ πρότεινε νὰ μὲ κάνη Γέροντα Σκευοφύλακα τοῦ Παναγίου Τάφου. Ἐγὼ τὸν εὐχαρίστησα γιὰ τὴν μεγάλη τιμὴ, ἀλλὰ τοῦ εἶπα ὅτι, ἐπειδὴ δὲν εἶχα ὑπηρετήσει στὸν Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως, θὰ εἶχα δυσκολίες στὰ καθήκοντά μου. Ἐκεῖνος μοῦ ἀπάντησε : Θὰ σὲ βοηθήσουμε ἐμεῖς. Τότε τοῦ εἶπα : κάνετε ὅτι νομίζετε. Τὸν Μάρτιο τοῦ 1983 μὲ διόρισε Δραγουμανεῦντα τοῦ Πατριαρχείου καὶ τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1984 Γέροντα Σκευοφύλακα τοῦ Παναγίου Τάφου. (Ἡγούμενο καὶ ὑπεύθυνο τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως), μέχρι καὶ τὸ Πάσχα τοῦ 1988, καὶ μέλος τῆς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου, θέση πού κατεῖχα μέχρι τὸ 1989.

Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1982 ἔλαβα κλήση ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας νὰ παρουσιασῶ στὸ Ἐκκλησιαστικὸ Δικαστήριο γιὰ νὰ ἀπολογηθῶ γιὰ ἀνυπακοή. Ὁ Πατριάρχης Διόδωρος μοῦ εἶπε : Πήγαινε νὰ δοῦμε τί θέλει αὐτός ὁ

Πήγα λοιπὸν καὶ παρουσιάστηκα στὴν επιτροπὴ τὴν ὁποία εἶχε διορίσει ὁ Πατριάρχης Νικόλαος γιὰ τὴν ὑποθεσί μου, μὲ Πρόεδρο τὸν Μητροπολίτη Καρθαγένης Χρυσόστομο. Ὁ Χρυσόστομος μοῦ εἶπε ἀπλά ὅτι ἐάν δὲν ἐπιστρέψω στὸ Κάιρο, ὁ Νικόλαος θὰ μὲ τιμωρήσῃ. Τοῦ εἶπα λοιπὸν, ἄς μὲ τιμωρήσῃ, καὶ ἔφυγα. Ὅσοι ἀπὸ δύο ἐβδομάδες ἔλαβα γράμμα ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια ὅτι τὸ δικαστήριο μοῦ ἐπέβαλε τὴν ποινὴ τῆς πενταετοῦς ἀργίας γιὰ ἀνυπακοή. Ὅταν τὸ ἔδειξα στὸν Διόδωρο, ἐκεῖνος χαμογέλασε καὶ μοῦ εἶπε νὰ πετάξω τὸ γράμμα στὰ σκουπίδια.

Πιο κάτω γράφει ὅτι τὸ 1994 καθαιρέθηκα, «μὲ βάση τις διατάξεις τοῦ κανονικοῦ δικαίου» (βλέπε : «Πατριάρχης εἶμαι καὶ κάνω ὅτι θέλω», συνήθης πρακτικὴ στὰ Πατριαρχεῖα ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια. Εἶναι ἡ ἐφαρμογὴ στὴν πράξη τοῦ Βιβλικοῦ «Δικαιοσύνην μάθετε οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς Γῆς»). Δὲν μᾶς γράφει ὅμως ὁ Γέρον Ἀρχιεπισκοπότης, ὁ Μέγας Πνευματικὸς τοῦ Πατριαρχείου ὁ ὁποῖος, κατόπιν ἐξομολογήσεως, προτείνει τις χειροτονίες τῶν νέων Ἀγιοταφιτῶν, γιὰ καὶ πῶς μὲ καθήρσαν.

Δυστυχῶς, ἡ Πατριαρχεῖα τοῦ Πατριάρχου Διοδώρου Α. (Καρίβαλη), δὲν ὑπῆρξε ἀπὸ τις καλύτερες στὴν ἱστορία τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων. Αὐτὸ τὸ

διαπίστωσα πολύ νωρίς, μετά την επιστροφή μου στην Ιερουσαλήμ. Σκεφτόμουν λοιπόν ότι έπρεπε να κάνω κάτι για να διαδηλώσω την ανησυχία μου για την κατάσταση αυτή. Η ευκαιρία αυτή μου παρουσιάστηκε τον Μάρτιο του 1988, περίπου ένα μήνα μετά την χειροτονία μου σε Επίσκοπο Κωνσταντίνης, ύστερα από ψευδείς δηλώσεις του Διόδωρου, εν Συνόδω, όπου με διόρισε και Πατριαρχικό Επίτροπο στο Ίρμπέτ της Ιορδανίας. Έλαβα τον λόγο και διαμαρτυρήθηκα σχετικά. Ο Διόδωρος δεν μπόρεσε να αντικρούση τα λεγόμενά μου και διέλυσε την συνεδρία της Συνόδου.

Τον Ιούλιο του 1988, με οδήγησε στο Ίρμπετ όπου και παρέμεινα μέχρι τον Απρίλιο του 1989, όποτε και παραιτήθηκα από την θέση του Πατριαρχικού Επιτρόπου επειδή ο Διόδωρος δεν είχε καμιά πρόθεση να με βοηθήσει στην εκτέλεση των υποχρεώσεών μου. Ο Διόδωρος δεν δέχθηκε την παραίτησή μου και άφ' ενός μόνον με υπέβαλε σε άργια διαρκείας, άφ' έτερου δέ μου έκοψε τον μισθό μου και μου είπε ότι θα τον ξπαιρνα μόνο όταν θα ξαναπήγαίνα στην θέση μου. Φυσικά δέν ήταν δυνατόν να δεχθώ τον εκβιασμό του και, άφου προσπάθησα μάταια να τον πείσω να συνεργαστούμε, άρχισα να δημοσιεύω με κάθε τρόπο, διά γραμμάτων, δημοσιεύσεων και συνεντεύξεων τα προβλήματα του Πατριαρχείου. Αυτό συνεχίστηκε μέχρι το 1994. Το 1994, και άφου ο Διόδωρος απέτυχε να με αναγκάσει να ύποκύψω στις διαταγές του, έδωσε μια συνέντευξη έναντίον μου, στον Κύπριο Δημοσιογράφο Σωκράτη Λαμπριανού. Στην συνέντευξη του αυτή, μεταξύ άλλων φαιδρών κατηγοριών είπε ότι, όταν ήμουν Γέρον Σκευφύλαξ του Παναγίου Τάφου, (περίοδο 1984—1988), λήστεψα τον Πανάγιο Τάφο. Η συνέντευξη αυτή δημοσιεύτηκε στην Κύπρο, στο περιοδικό ΣΕΛΙΔΕΣ, τον Μάιο του 1994. Φρόντισα να προμηθευτώ το περιοδικό, το έστειλα στον Διόδωρο και του ζήτησα να άποδείξει την σοβαρή κατηγορία του αυτή. Έκεϊνος με άγνόησε. Τότε αναγκάστηκα να προσφύγω στην Δικαιοσύνη (στο Ίσραήλ) και ύστερα από 4 χρόνια το Δικαστήριο τον κατεδίκασε ως ψεύτη και συκοφάντη και τον τιμώρισε με χρηματικό πρόστημο. Όταν ο Διόδωρος έμαθε για την άγωγή που του έκανα, (Οκτώβριος του 1994), τρεις ήμερες μετά την κατάθεσή της στο Δικαστήριο, έκανε Σύνοδο και με καθήρεσε(«με βάση τις διατάξεις του κανονικού δικαίου»,βλέπε: με συνοπτικές διαδικασίες,) χωρίς να με καλέση σε δίκη, χωρίς να μου άπαγγείλη κατηγορίες, χωρίς να μου δώση την ευκαιρία να άπολογηθώ, με την δικαιολογία ότι τον κατηγορήσα, χωρίς όμως να αναφέρει τις κατηγορίες που έκανα έναντίον του, επειδή βέβαια δέν μπορούσε να τις άρνηθει.

Παρ' όλα αυτά όμως συνέχισα να παραμένω στο Πατριαρχείο, στην κατοικία μου, και να προσπαθώ να επιτύχω μια άλλαγή στην κατάσταση μου, δυστυχώς χωρίς έπιτυχία.

Το έτος 2000 πέθανε ο Διόδωρος (20 Δεκεμβρίου), και τον Αύγουστο του 2001 έξελέγη Πατριάρχης ο Αρχιεπίσκοπος Ίεραπόλεως Ειρηναίος. Ο Ειρηναίος ζητούσε, για να με άποκαταστήση, να κάνω μια δήλωση ότι έγώ έφταιγα, ότι δέν έπρεπε να διαμαρτυρηθώ, ότι ή κατάσταση στο Πατριαρχείο είναι έντάξη, και να

ζητήσω συγγνώμη για ό τι έκανα. Του είπα λοιπόν ότι δεν μπορούσα να ζητήσω συγγνώμη άόριστα και να μου πη ποιό ήταν τó λάθος μου συγκεκριμένα. Εκείνος άρνήθηκε και μου είπε ότι δεν ύπηρχε άλλος τρόπος για να άποκατασταθώ. Τότε του είπα ότι στην περίπτωση αύτε δεν μπορούσα να παραμείνω άλλο στο Πατριαρχείο και ότι θα έφευγα από τó Πατριαρχείο ως αύτοεξόριστος, εις ένδειξη διαμαρτυρίας. Εκείνος, αντί άπαντήσεως, μου ζήτησε τά κλειδιά του διαμερισμάτός μου.

Πριν φύγω, με άνοικτή έπιστολή μου προς την Άδελφότητα ένημέρωσα τούς Άγιοταφίτες για ό τι συνέβη και τόν Ιούνιο του 2002 έγκατέλειψα, με μεγάλη μου λύπη, τούς Άγίους Τόπους.

Τó 2005, μετά την έκθρόνηση του Ειρηναίου και την έκλογή του Θεοφίλου ήλπιζα για την άποκατάστασή μου και την έπιστροφή μου στην Ίερουσαλήμ.

Δυστυχώς και ó Θεόφιλος, για να με άποκαταστήσει, μου ζήτησε την ίδια δήλωση που μου είχε ζητήσει και ó Είρηναίος. Του είπα λοιπόν να με ξαχάσει και ό τι με τέτοιους όρους δεν ήθελα να έπιστρέψω.

Ένα πρωινό του Μαρτίου του 2006 με πήρε τηλέφωνο ó Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης Άρίσταρχος, μαζί με τόν Γραμματέα του, τόν Αρχιμ. Δημήτριο, νύν Αρχιεπίσκοπο Λύδδης, και μου ζήτησε να κάνω αίτηση στο Πατριαρχείο για να με άποκαταστήσουν. Έγώ τούς είπα ότι ύπάρχη ήδη ή αίτηση που είχα ύποβάλλει έπι Πατριάρχου Είρηναίου. Ó Άρίσταρχος επέμεινε να κάνω νέα αίτηση, πράγμα που έκανα άμέσως και την έστειλα με Fax στο Πατριαρχείο. Στην αίτηση έγγραφα, μεταξύ άλλων, ό τι ζητώ συγγνώμη εάν έθιξα ή παρεπίκρανα κάποιον από τούς Άδελφούς και είμαι έτοιμος να έπανορθώσω. Ύστερα από λίγες ώρες με πήρε τηλέφωνο ó Άρίσταρχος και μου άνήγγειλε ό τι στην Σύνοδο που έγινε την ίδια ήμέρα, με άπεκατέστησαν, ως πρώην Κωνσταντίνης, και με περίμεναν να έπιστρέψω στην Ίερουσαλήμ. Του είπα λοιπόν ό τι μετά χαράς θα επέστρεφα άφου πρώτα τακτοποιούσα όρισμένες ύποθέσεις και έκρεμότητές μου στην Αθήνα, και άφου θα λειτουργούσα στην Έλλαδα για να με δουν και οι δικόί μου ό τι άποκαταστάθηκα. Ó Άρίσταρχος όμως μου είπε ό τι δεν μπορούσα να λειτουργήσω πριν έπιστρέψω πρώτα στην Ίερουσαλήμ και λάβουν χώρα μερικές τυπικές διαδικασίες για την πλήρη άποκατάσταση. Αυτό με έβαλε σε ύποψίες ό τι κάτι ύποπτο συμβαίνει. Και είχα δίκαιο. Στην πραγματικότητα, δεν με άποκατέστησαν αλλά είπαν ό τι θα με άποκαθιστούσαν εάν επέστρεφα στην Ίερουσαλήμ, και όχι όπως ψευδώς μου μετέφερε ó Άρίσταρχος. Αυτό προκύπτει και από την έπίσημη ανακοίνωση της άποκαταστάσεώς μου ή όποία έλαβε χώρα άργότερα όταν επέστρεψα στην Ίερουσαλήμ. Τελικά αποφάσισα να πάω στην Ίερουσαλήμ για να δώ τι πραγματικά συνέβαινε.

Πήγα λοιπόν στην Ίερουσαλήμ τόν Μάιο του 2006, και στην Σύνοδο που έγινε στις 11 Μαΐου, με άποκατέστησαν και μάλιστα με προήγαγαν σε Αρχιεπίσκοπο

Ασκάλωνος. Αφού εφοδιάστηκα με τὰ ανάλογα γράμματα, επέστρεψα στην Ελλάδα για νὰ τακτοποιήσω τις ὑποθέσεις μου ἐδῶ.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ἔφτασε στὴν Ἑλλάδα ἡ ἐπίσημη ἀνακοίνωση τῆς ἀποκαταστάσεώς μου σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας. Μὲ ἔκπληξη ὅμως διάβασα αὐτὸ πὺν ἔγραψαν στὴν ἀνακοίνωση, ὅτι δηλαδὴ μὲ ἀποκατέστησαν ἀφού ἔκανα αἴτηση καὶ δήλωσα εἰλικρινὴ μετάνοια. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἦταν ἀλήθεια γιατί ἐγὼ ποτὲ δὲν δήλωσα καμία μετάνοια γιὰ κάποιο πρῶγμα, ὄχι βεβαίως ἐπειδὴ εἶμαι ἀναμάρτητος ἀλλὰ, ἀναφορικὰ μὲ τὴν διαμαρτυρία μου στὸ Πατριαρχεῖο ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ δὲν μου ζήτησαν νὰ ὑποβάλλω μετάνοια γιὰ κάποιο συγκεκριμένο παράπτωμά μου. Απλῶς, τυπικά, ζήτησα συγγνώμη ἐάν ἔθιξα ἢ παρεπίκρανα κάποιον ἀπὸ τοὺς Ἀδελφούς. Αὐτὸ πὺν ἔγραψαν στὴν ἀνακοίνωση ἦταν ἀπαράδεκτο γιὰ μένα διότι, ἀφ' ἑνὸς μὲν μὲ ἔβαζαν ἐμένα νὰ καταδικάζω τὸν ἑαυτὸ μου παραδεχόμενος, μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια διαμαρτυρίας, ὅτι μετάνιωσα γιὰ τις διαμαρτυρίες μου αὐτές, ὅτι ἔκανα λάθος, καὶ ὅτι ὅλα ἦταν ἐντάξει στὸ Πατριαρχεῖο, ἀφ' ἑτέρου δὲ, ὁ Πατριάρχης παρουσιάζονταν σὰν «μεγαλόψυχος καὶ γεναιόδωρος» καὶ μὲ ἀποκαθιστοῦσε μετὰ ἀπὸ τὰ ὅσα εἶπα καὶ ἔγραψα ἐναντίον τῶν Πατριαρχῶν Διοδώρου καὶ Εἰρηναίου.

Ὅταν εἶπα στὸν Ἀρίσταρχο ὅτι δὲν δεχόμεν αὐτὴν τὴν διατύπωση καὶ ζητούσα τὴν ἀλλαγὴ τῆς, μου εἶπε ὅτι ἦταν λάθος ἡ διατύπωση αὐτὴ καὶ ὅτι θὰ τὴν ἄλλαζαν. Μου ζήτησε δὲ νὰ τοῦ γράψω μιὰ διατύπωση ἡ ὁποία θὰ ἦταν ἀποδεκτὴ ἀπὸ ἐμένα. Ἐγραψα λοιπὸν καὶ τοῦ ἔστειλα τὸ ἔξῃς : «Τὸ Πατριαρχεῖο ἀποφάσισε τὴν ἀποκατάσταση τοῦ Ἐπισκόπου Κωνσταντίνης Νικηφόρου». Ἐπίσης τοῦ εἶπα ὅτι θὰ συμφωνοῦσα σὲ μιὰ ἀόριστη διατύπωση ἡ ὁποία δὲν θὰ κατηγοροῦσε τὸ Πατριαρχεῖο, ἀλλὰ οὔτε κί ἐμένα, ἢ νὰ ἔγραφαν ἀκριβῶς αὐτὰ πὺν ἔγραψα στὴν αἴτησή μου καὶ ὅτι, ἐάν δὲν διόρθωναν τὴν διατύπωση αὐτὴ, δὲν θὰ επέστρεφα στὸ Πατριαρχεῖο. Μου ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ φρόντιζε γιὰ τὴν τακτοποίηση τοῦ θέματος αὐτοῦ. Ὁ καιρὸς περνοῦσε ἀλλὰ δὲν ἄκουσα τίποτε σχετικὰ μὲ τὸ ὡς ἄνω θέμα.

Τὸν Δεκέμβριο τοῦ ἰδίου ἔτους συνάντησα τὸν Πατριάρχη Θεόφιλο σὲ μιὰ ἐπίσκεψή του στὴν Ελλάδα καὶ τοῦ μίλησα σχετικὰ μὲ τὴν ἀντίρρησή μου γιὰ τὴν ἐπίμαχη διατύπωση. Ἐκεῖνος μου ἀπάντησε : «Τὶ ἤθελες νὰ γράψουμε, ὅτι ἔφταιγε τὸ Πατριαρχεῖο ;» Τοῦ εἶπα ὅτι αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ σωστὸ, ἀλλὰ, τελικά, δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ γράψουν ποιὸς ἔφταιγε καὶ ἄς ἄφηναν τὸ θέμα αὐτὸ νὰ τὸ ἀποφασίσει ὁ κάθε ἐρευνητής. Ἐκεῖνος μου εἶπε : «Γιὰ μένα τὸ θέμα αὐτὸ ἔκλεισε». Τοῦ ἀπάντησα ὅτι γιὰ μένα δὲν ἔκλεισε καὶ δὲν θὰ κλείση μέχρι νὰ ἀλλάξουν τὴν ἐπίμαχη διατύπωση.

Τὴν ἴδια ἡμέρα ἔγραψα καὶ ἔστειλα ταχυδρομικῶς στὸ Πατριαρχεῖο τὴν παραίτησή μου ἀπὸ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀσκάλωνος καὶ ἀπὸ τὴν Ἀγιοταφικὴ Ἀδελφότητα καὶ δήλωσα ὅτι θὰ ἐφησύχαζα στὴν Ἑλλάδα.

Ο Θεόφιλος αγνόησε την παραίτησή μου αυτή ενώ αντιθέτως συνέχισε να με συμπεριλαμβάνει στον κατάλογο των Αρχιερέων του Πατριαρχείου και να δημοσιεύει το βιογραφικό μου σημείωμα, όπως φαίνεται στο Ήμερολόγιο του Πατριαρχείου μέχρι και το έτος 2015.

Page | 8 Όταν διαπίστωνα ότι με αγνοούσαν παντελώς και φοβούμενος ότι θα έμεινε έτσι αυτή η κατάσταση, σκέφτηκα ότι έπρεπε να κάνω κάτι για να τους αναγκάσω να πάρουν θέση. Αποφάσισα λοιπόν ότι το πιο αποτελεσματικό θα ήταν να αναθεματίσω επισήμως τον Πατριάρχη Θεόφιλο και τον συνένοχό του Αρίσταρχο στην απάτη που έκαναν εις βάρος μου με την επίμαχη διατύπωση στην αποκατάστασή μου, πράγμα που το έκανα τον Δεκέμβριο του 2007, όταν διαπίστωνα ότι συνέχιζαν να με συμπεριλαμβάνουν σαν Αρχιερέα του Πατριαρχείου, τουλάχιστον στο Ήμερολόγιο του Πατριαρχείου και στο νέο ήμερολόγιο του 2008, και με ανοικτή επιστολή μου το κοινοποίησα σε όλη την Αδελφότητα και στον ήμερήσιο Τύπο της Ελλάδος. Είλικρινά, περίμενα να με καθαιρέσουν τότε, αλλά για λόγους που δεν γνωρίζω, δεν το έκαναν τότε. Έδω θα ήθελα να σημειώσω ακόμη ότι όποιος διαβάσει για τον αναθεματισμό που έκανα στον Θεόφιλο και τον Αρίσταρχο, σίγουρα θα απορίσει. Θα σκεφθώ ότι είναι πολύ περίεργο το γεγονός ότι, ενώ τους Πατριάρχες Βενέδικτο και Διόδωρο που με κατήρεσαν, δεν τους αναθεμάτισα, τον Θεόφιλο και τον Αρίσταρχο που με «αποκατέστησαν», τους αναθεμάτισα. Ο λόγος, όπως αναφέρω παραπάνω, είναι ότι, ουσιαστικά, ο Θεόφιλος και ο Αρίσταρχος, με τον τρόπο που αναφέρονται στην αποκατάστασή μου, ότι δηλαδή υπέβαλα αίτηση και δήλωσα, γενικά και αόριστα, ειλικρινή μετάνοια, (έννοείται, για τις πράξεις που οδήγησαν στις καθαιρέσεις μου, οι οποίες όμως δεν αναφέρονται πουθενά, διότι απλά δεν υπάρχουν), ενώ με αποκατέστησαν εκκλησιαστικά, με παρουσιάζουν έμένα να καταδικάζω μόνος μου τον εαυτό μου, παραδεχόμενος ότι έφταιξα για τις διαμαρτυρίες μου όλα αυτά τα χρόνια.

Κατά περίεργο τρόπο, ο Αρίσταρχος δεν αναφέρεται καθόλου στην καθαίρεση μου από τον ίδιο και τον Θεόφιλο, τότε έγινε και γιατί. Η καθαίρεση μου έγινε στις 15 Δεκεμβρίου 2014, δέκα χρόνια μετά από την υποβολή της παραίτησής μου (Δεκ. 2006) και έννεα χρόνια μετά το ανάθεμα που τους έκανα (Δεκ. 2007). Και είναι βέβαιο ότι δεν αναφέρεται στην καθαίρεση μου αυτή διότι είναι ανυπόστατη για τους λόγους που ανέφερα παραπάνω.

Λέει επίσης, ο Αρίσταρχος, ότι ζήτησα τους μισθούς μου μετά την καθαίρεση μου. Και αυτό είναι ψέμα. Τους μισθούς μου τους ζήτησα ένα χρόνο πριν από την καθαίρεση μου, πρώτα με επιστολή μου προς τον Θεόφιλο και ύστερα με έξωδικο και μετά με άγωγή που έκανα στα Έλληνικά Δικαστήρια.

Το έτος 2013 και αφού είδα ότι δεν γινόταν τίποτα σχετικά με την υπόθεσή μου, έστειλα έξωδικο γράμμα στον Πατριάρχη με το οποίο του ζητούσα ή να αναγνωρίσει την παραίτησή μου ή τουλάχιστον να μου δίνει τον μισθό μου,

(τὸν ὁποῖο, σημειωτέον, δὲν τὸν ζήτησα ποτέ, μέχρι τότε), ἀφοῦ μὲ θεωροῦσε μέλος τῆς Ἀδελφότητας. Καμία ἀπάντηση.

Στὴν συνέχεια τοῦ ἔκανα ἀγωγή στὰ Ἑλληνικὰ Διαστήρια μὲ αἴτημα ἢ τὴν ἀναγνώριση τῆς παραίτησής μου ἢ τὴν καταβολή, ἀναδρομικῶς, τῶν μισθῶν μου. Τὸ Δικαστήριο ἀποφάσισε, σύμφωνα μὲ τὴν γνώμη τοῦ Θεοφίλου, ὅτι δὲν δικαιούμουν μισθὸ ἐφ' ὅσον δὲν προσῆλθα στὸ Πατριαρχεῖο καὶ δὲν ἀνέλαβα ὑπηρεσία ἐκεῖ, ἀγνοώντας τὸν λόγο γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν ἐπέστρεψα στὸ Πατριαρχεῖο, δηλαδή τὴν παραίτησή μου καὶ τὴν μὴ ἱκανοποίηση τοῦ αἰτήματός μου ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο.

Στις 12 Δεκεμβρίου τοῦ 2014, ἡμέρα Παρασκευή, στὸ σπίτι κάποιου γνωστοῦ μου συνάντησα ἕναν ἐξάδελφο τοῦ Πατριάρχου, τὸν κ. Θεόδωρο Γιαννόπουλο, ὁ ὁποῖος ὅταν ἔμαθε ὅτι ἤμουν Ἀγιοταφίτης Ἐπίσκοπος μοῦ συστήθηκε, με καμάρι, σὰν ἐξάδελφος τοῦ Θεοφίλου. Ὅταν τὸ ἔκανε αὐτὸ τοῦ εἶπα : «Κάτσε νὰ σοῦ πῶ τί μοῦ ἔκανε ὁ ἐξάδελφός σου». Στὴν συνέχεια τοῦ μίλησα γιὰ ὅτι συνέβη. Ἐκεῖνος μὲ λύπη μοῦ εἶπε ὅτι στενοχωρήθηκε πολὺ καὶ ὅτι θὰ ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὸν Θεόφιλο καὶ θὰ μεσολαβοῦσε σχετικά.

Δὲν ξέρω τί συνέβη μετὰ ἀλλὰ τὴν ἐπόμενη Δευτέρα, 15 Δεκεμβρίου ἔμαθα, (μοῦ τηλεφώνησε κάποιος γνωστός μου), ὅτι ὁ Θεόφιλος μὲ καθήρεσε καὶ πάλι. Ἀμέσως ἔστειλα στὸν Θεόφιλο ἕνα τηλεγράφημα στὸ ὁποῖο τοῦ ἔγραφα : ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ. ΤΩΡΑ ΑΠΕΔΕΙΞΕΣ ΟΤΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΕΙΣΑΙ ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ.

Ἀμέσως ἔγραψα γράμμα στὸ Πατριαρχεῖο μὲ τὸ ὁποῖο ζήτησα νὰ μὲ πληροφορήσουν γιὰ ποιὸν λόγο μὲ καθήρεσαν. Ὁ Πατριάρχης ἐπέστρεψε τὸ γράμμα μου ὡς ἀπαράδεκτο ἐπειδὴ ὑπέγραφα ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀσκάλωνος. Ἦθελε δηλαδή, μὲ μιὰ φήμη πού ἄκουσα ὅτι μὲ καθήρεσε, νὰ ἀρνηθῶ τὴν ιδιότητά μου ὡς Κληρικός, πρὶν πληροφορηθῶ ἐπακριβῶς τί συνέβη καὶ γιὰτί μὲ καθήρεσε.

Ὅταν ἔλαβα πίσω τὸ γράμμα μου, πῆγα καὶ πάλι στὸ Δικαστήριο καὶ ζήτησα νὰ μὲ ἐνημερώσουν, μέσω τῶν Δικαστηρίων, γιὰ τοὺς λόγους πού μὲ καθήρεσαν. Τὸ Δικαστήριο ἀποφάσισε ὅτι, ναι μὲν, εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσω νὰ μάθω τί ἀκριβῶς συνέβη, καὶ νὰ ζητήσω ἐγγράφως τὴν ἀπόφαση τοῦ Πατριαρχείου γιὰ νὰ προβῶ στὶς ἀνάλογες ἐνέργειες καὶ νὰ διεκδικήσω τὸ δίκαιό μου, ἀλλὰ τὸ Πατριαρχεῖο δὲν εἶχε τὴν ὑποχρέωση νὰ μὲ ἐνημερώσει!!!!.

Θὰ μπορούσε κάποιος νὰ δεχθῆ ὅτι ὁ Ἀρίσταρχος ἔκανε κάποιο λάθος ἐάν δὲν ἤμουν μάρτυρας ἐναντίον του στὴν ὑπόθεση αὐτὴ σχετικά μὲ τὴν ἀπάτη τους, τοῦ Θεοφίλου καὶ τοῦ ἰδίου «Περὶ τοῦ Ἁγίου Φωτός». Ἐάν ἔκαμνε ἕνα λάθος ἢ ἔστω δύο, θὰ μπορούσε κάποιος νὰ τὸ παραβλέψει, ἀλλὰ αὐτὸς δὲν λέει τίποτε σωστό, ἢ λέει μισές ἀλήθειες, ὅπως π. χ. περὶ τῶν καθαιρέσεών μου, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ δύο πρῶτες δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναφέρονται καθόλου διότι ἀναιρέθηκαν μὲ τίς σχετικὲς ἀποκαταστάσεις μου. Ἡ δὲ τρίτη καθαιρέσις μου,

αὐτὴ τοῦ Θεοφίλου καὶ τοῦ Ἀριστάρχου, ὅπως καὶ τοῦ Διοδώρου, εἶναι ἀνυπόστατος διότι, δὲν μὲ κάλεσαν ποτέ σὲ δίκη, δὲν μοῦ ἀπήγγειλαν ποτέ καμιὰ κατηγορία, δὲν μοῦ ἔδωσαν τὴν εὐκαιρία νὰ ἀπολογηθῶ καὶ ὅταν τοὺς ζήτησα νὰ μὲ ἐνημερώσουν, καὶ μάλιστα μέσω τοῦ Δικαστηρίου, ὅπως ἀναφέρω παραπάνω, μὲ ἀγνόησαν. Θὰ ἦταν συγχωρητέο ἐὰν αὐτὰ πού γράφει στὴν ἔνορκη κατάθεσή του τὰ ἔλεγε κατ' ἰδίαν σὲ κάποιον γνωστὸ του ἢ φίλο του. Ἀλλὰ νὰ τὰ γράφει σὲ μιὰ «ἔνορκη» κατάθεση εἶναι τελειῶς ἀπαράδεκτο, τουλάχιστον γιὰ μένα, ἐὰν ὄχι καὶ γιὰ τὸ Δικαστήριον. Κατὰ τὸ ἀρχαῖο ρητὸ « Scripta manet», πρέπει νὰ εἴμαστε πολὺ προσεκτικοὶ στοὺς ὄρκους πού κάνουμε.

Ἐν δὲν ἀναφέρει κανὼν οὔτε τὰ ὀνόματα τοῦ Σεβ. Μητροπλίτου Πέτρας κ. Κορηλίου, βασικοῦ κατηγοροῦ τῶν Θεοφίλου καὶ Ἀριστάρχου, ὁ ὁποῖος ἐτέλεσε τὴν Ἀκολουθία τοῦ Αγ. Φωτός τὸ ἔτος 2001, ἐλλείπει Πατριάρχου, καὶ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Γεράσιων κ. Θεοφάνους ὁ ὁποῖος κατέθεσε ὡς Μάρτυς ἐναντίον του, καταφέρεται μόνον ἐναντίον μου γιὰ νὰ μὲ ἐκδικηθῆ ἐπειδὴ τοὺς ἀναθεμάτισα (Δεκέμβριος 2007) γιὰ τοὺς λόγους πού ἀνέφερα παραπάνω, ἀλλὰ καὶ διότι ἐγὼ ἀπεκάλυψα πρῶτος τὴν Ἀπάτη τους περὶ τοῦ Ἁγίου Φωτός μὲ τὴν ἀνοικτὴ ἐπιστολή μου, τῆς 5^{ης} Μαΐου 2018, πρὸς τὴν Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότητα καὶ ἓνα μῆνα μετὰ πρὸς τὸν ἡμερήσιο Τύπο τῆς Ἑλλάδος, λόγω τῆς ἀδιαφορίας των νὰ διορθώσουν τὴν ἀπάτη τους.

Δυστυχῶς δὲν μπόρεσα νὰ ὑποβάλω τὸ σημείωμά μου αὐτὸ στὸ Δικαστήριον ἀναφορικὰ μὲ τὰ ψέματα πού κατέθεσε ὁ Ἀρίσταρχος ἐναντίον μου, γιὰ τεχνικὸς λόγους, διότι φαίνεται ξεκάθαρα ὅτι τὸ ἔκανε ἐπὶ σκοποῦ, καὶ ὄχι ἀπλὰ «κατὰ λάθος», γιὰ νὰ μειώσῃ καὶ νὰ ἀκυρώσῃ τὸν μάρτυρα (τὸν μοναδικὸ ἄμεσα ἐμπλεκόμενον μάρτυρα, ὡς πρῶην Γέροντα Σκευοφύλακα) ἐναντίον του. Ἐὰν δὲν γίνῃ γνωστὸ τὸ σημείωμά μου αὐτὸ, ὁ κάθε ἓνας πού θὰ διαβάσῃ τὴν κατάθεση τοῦ Ἀριστάρχου, καὶ εἰδικὰ οἱ Δικαστὲς, θὰ πιστέψουν ὅτι πραγματικὰ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀσκάλωνος Νικηφόρος (Νικόλαος Μπαλτατζῆς γιὰ τὸν Ἀρίσταρχο) εἶναι «ἀναξιόπιστος καὶ χωρὶς ἀντικειμενικότητα μάρτυρας» καὶ οἱ μαρτυρίες μου ἀκυρώνονται.

23 Δεκεμβρίου, 2019

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀσκάλωνος Νικηφόρος